

EL KROFT

KRIVA SAM ZA MNOGO TOGA. ALI NISAM UBICA.

Prevela Aida Bajazet

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2018.

PROLOG

Pilot helikoptera.

Da ste me, dok sam bila klinka, upitali šta ću biti kad porastem, tako bih vam odgovorila. Kao iz topa. Verovala sam da sam rođena da gospodarim visinama, sve dok se nisam prvi put ukrcala u avion, i tom prilikom doživela neočekivano snažan napad panike, zbog kog je naše porodično letovanje naglo prekinuto. Nikad nisam uspela da se oslobodim tog jezivog straha i zato nikad više nisam kročila ni u jednu letelicu. Niti ću.

Međutim, ta grozota koja me je zadesila pre mnogo godina, taj užas koji me je prikovao za ono tesno avionsko sedište, paralisao i oduzeo dah, nije ništa u poređenju s ovim.

Ovo što sada osećam mnogo je više od panike.

Zato što... neko zna.

Moje tajne sada su u tuđim rukama. U onim istim koje su pre samo nekoliko dana bile natopljene krvlju čoveka za kog sam mislila da mu nije bilo moguće prići, a kamoli povrediti ga. U onim istim koje bi sada i mene mogle veoma lako da povrede.

Ipak, mislim da taj neko previše uživa u svemu ovome da bi me odmah ubio. Bar zasad. Prvo će se poigrati mnome i tek onda razoriti sve što imam.

Upropastiće me.

Ali pre nego što moj prljavi veš izađe na videlo, i pre nego što svi počnu da čeprkaju po njemu i pretresaju ga, mislim da treba da otvorim sve prozore i pustim istinu unutra.

Nisam kriva.

Ali bar imam petlju da priznam da nisam ni sasvim nedužna.

PRVO POGLAVLJE

„Ovako bi trebalo da izgledaju sva naša popodneva ponedjeljkom“, izjavio je Kalum, podsećajući me na to koliko svet izgleda drugačije kada se posmatra iz ugla osobe koja nema nikakva finansijska ograničenja.

Osmehnula sam se i zakolotala očima, ali nisam mogla da se ne složim s njim.

Sedela sam umotana u najdeblji šal, budući da se ono malo preostale dnevne topline sad već uveliko povlačilo pred nadolazećom večernjom svežinom. Hvatali smo poslednje trenutke sunca na Kalumovoj terasi, grejući se i uživajući u pogledu na London, koji se prostirao pred nama. Kad sam okrenula glavu, ugledala sam vrh čuvenog Big Bena kako štrči iznad vrhova drveća i ponosito, poput nekog živog džina, nadgleda grad koji je i dalje uživao u neočekivanoj toploti. Predložila sam da prošetamo, ali je Kalum na to odlučno odmahnuo glavom. Nema javnih izlazaka, glasilo je njegovo osnovno pravilo, jedna od mnogih strogih mera predostrožnosti koje je primenjivao kako bi sačuvao našu vezu od medija i ostalih radoznalaca. I tako, umesto da prihvati moj predlog, on me je obuhvatio oko bokova i podigao visoko, toliko vešto da bi mu na ovom podizanju pozavideli i najveštiji virtuozni umetničkog klizanja, a zatim me pažljivo spustio na kauč, posle čega su mi sve misli o tumananju gradom momentalno isparile iz glave.

Dok je nežno prelazio palcem preko moje nadlanice, smeškao se posmatrajući dva vrapca koja su plašljivo skakutala po stolu, soko-leći bližeg da pride i ukrade mrvicu hleba s tanjirića. Zadovoljno sam se protegla i prešla pogledom preko njegove razbarušene kose i dva dana stare brade. Ovako opušten i pomalo zapašten, Kalum mi je više izgledao kao bezbrižni dečak, a ne kao uspešni poslovni čovek koji je stajao na čelu velike kompanije i zbog toga neprestano morao da vodi računa o tome kakav utisak ostavlja na druge. Čelo mu sada nije bilo

smrknuto niti mu je pogled bio namršten, kako bi obično izgledao na poslu, zbog čega su svi njegovi zaposleni stalno mislili da je besan i da će planuti svakog trenutka.

Osetivši moj pogled na sebi, okrenuo se i osmehnuo mi se, tek samo malo pomerivši uglove usana nagore. Stid, koji me je tada iznenada obuzeo, naterao mi je rumenilo u obraze. Bilo mi je glupo što sam reagovala tako, ali koliko god da sam se trudila da ostanem pribrana u njegovom prisustvu, to mi nije polazilo za rukom.

„Mnogo si lepa kad tako pocrveniš“, rekao mi je, na šta sam osetila kako mi se ona vrelina širi po celom telu.

„Molim te, Kalume, nemoj“, zamolila sam ga. „Znaš i sam da mi tako postane još neprijatnije.“

Nasmejao se, povukao me prema sebi i zatim smestio u krilo.

„Izvini“, šapnuo mi je na uho.

„Prihvatam izvinjenje, mada znam da ćeš me zadirkivati svaki put kad mi se to dogodi.“

„Ne mogu da odolim. Nisam video nikog ko ume tako lako da pocrveni.“

„Volela bih kad bi i ti imao neku manu zbog koje bih mogla da te začikavam.“

„Uopšte ne mislim da je to mana“, rekao je i poljubio me u obraz. „Meni izgledaš lepo čak i kad si ovako postidjena. Veruj mi, daleko sam ja od savršenog muškarca. Ti samo još nisi uspela da uvidiš sve moje nedostatke.“

Nasmejala sam se i naslonila glavu na njegove tople mišićave grudi, uljuljkana ravnomernim disanjem. On je nežno prelazio rukom preko mojih leđa dok smo oboje spokojno posmatrali kako se ceo park boji zlaćanim nijansama zalazećeg sunca.

„Oh!“, iznenada sam se trgla. „Umalo da zaboravim.“

„Šta to?“

„Tvoj poklon.“

„Aha“, odahnuo je zagonetno podigavši levu obrvu.

Preturala sam nekoliko trenutaka po tašni i zatim izvadila srebrnu kutijicu s plavom mašnicom na poklopcu.

„Srećan ti rođendan!“, izgovorila sam i nežno ga poljubila. „Oprosti što ti čestitam rođendan sa zakašnjenjem, ali... nismo se videli tog dana, pa...“

„Sve je u redu“, prekinuo me je. „Uostalom, obožavam zakasnele poklone.“

Posmatrala sam ga kako se trudi da odveže mašnicu, koju sam vezivala celo popodne da bi bila savršena, i kako mu je na usnama zatreprio vragolast osmeh kad je podigao poklopac. Izvadio je iz kutijice komadić crne plastike i nagnuo se prema meni da me poljubi.

„Hvala ti“, rekao je. „Dopada mi se poklon.“

„Otkud znaš da ti se dopada kad još nisi video šta se nalazi na kartici?“, našalila sam se. „Možda je memorijska kartica s gomilom smešnih fotografija štenadi.“

„Znaš da obožavam pse. Ali ne toliko koliko će mi se dopasti ono što se verovatno nalazi na njoj, bar tako mislim.“

Nagnuo se prema meni i počeo strasno da me ljubi, ali sam se ja naglo odvojila.

„Kalume“, obratila sam mu se ozbiljnim tonom, „znam da sam ti već govorila o ovome, ali evo, sad te još jednom molim da nikome ne pokazuješ ove fotografije. Obećaj mi to.“

„Betani“, nežno mi se obratio. „Dobro znaš da ih nikome neću pokazati. Znam da ovo jeste bila moja ideja i da ti inače to ne radiš, kao ni ja, ali ako misliš da treba da uništim tu karticu, uništiću je i zbogom našim golišavim fotografijama.“

Te slike bile su jedini originalni poklon kojim sam mogla da ga obradujem. Šta bih inače mogla darovati čoveku koji doslovno ima sve? Ove naše vrele fotografije bile su moj jedini izbor. Zagledala sam se u njegovo lice ne bih li na njemu videla da li stvarno tako misli i da li bi zaista uništio tu memorijsku karticu samo zato što je meni neprijatno zbog nje. Ali verujte, nije lako logično razmišljati dok njegove oči šaraju po mom licu. Taj njegov pogled bio je prosto razoružavajući.

„Naravno da ne želim da ih uništiš“, konačno sam izgovorila odlučnim tonom. „Samo, to nikad nisam radila. Uostalom, uvek se mnogo bolje osećam dok stojim iza objektiva, a ne ispred njega.“

„A ja mislim da si neverovatno talentovana za poziranje. Jesi li možda razmišljala da promeniš profesiju?“

„Jesam, ali nema vajde od toga. Jedem previše hamburgera.“

„Ko bi rekao? Toliko si vitka da bi svako pomislio da živiš na vodi i zelenoj salati.“

Ustao je i ispružio ruku prema meni.

„Dođi.“

Preplela sam prste s njegovim, ustala i pustila da me povede sa sobom. Uveo me je u prostranu spavaću sobu. Čutke smo prošli pored kreveta na kome su bile snimljene one škakljive fotografije, a zatim me je poveo prema radnom stolu, koji se jedva nazirao u dnu prostorije. Posegnuo je za knjigom na drugoj polici, izvukao je, a zatim otvorio fiočicu, po kojoj je preturao nekoliko trenutaka. Pružio mi je onu knjigu. Uzela sam je i zbunjeno ga pogledala, očekujući bilo kakvo objašnjenje. Budući da ono nije usledilo, otvorila sam knjigu i počela da je listam. Ništa mi nije bilo jasno.

„Poslovni priručnik?“, zbunjeno sam ga upitala. „Nešto mi je pro-maklo?“

Osmehnuo mi se, uzeo knjigu iz moje ruke i okrenuo zadnju ko-ricu.

„Molim te, otkini mi parče ovoga“, rekao je i dodao mi selotejp.

Učinila sam to što je tražio od mene, još se zbunjeno mršteći. On je potom uzeo onu memorijsku karticu i selotejpom je zalepio na posled-nju stranicu knjige, koju je zatim vratio na policu, među sve ozbiljno štivo. Onda se okrenuo prema meni i strasno me poljubio. Ovog puta ga nisam prekidala, već sam mu odgovorila jednako vatreno.

„Ne brini“, rekao je. „Niko osim nas dvoje neće znati gde je kartica.“

„Hvala ti“, prošaputala sam.

„Nema na čemu. Znaj da je meni stalo da sačuvam našu tajnu više nego ikom drugom. Te fotografije su sad na sigurnom.“

DRUGO POGLAVLJE

Čim smo izašli iz metroa i kročili na pločnik, suprug je ispružio ruku prema meni da bi me uveo u restoran. Ulica je brujala od žamora ljudi koji su se vraćali kućama posle nekoliko pića posle posla. Pošto su malo posedeli u prepunim barovima i pabovima, izašli su na ulice i doslovno preplavili uske pločnike. U vazduhu se osećalo čudno uzbuđenje, nalik na elektricitet, koje se širilo među ljudima zbog iznenadnog dolaska toplog vremena, što zapravo i jeste bio razlog ovolikom broju ljudi na londonskim ulicama, uprkos tome što je bio tek utorak uveče.

Osetila sam snažnu potrebu da im se pridružim u proslavi iznenadnog dolaska proleća i upijem u sebe ovu prijatnu večernju toplinu, ali sam, umesto toga, prihvatila muževljevu ispruženu ruku i drugom gurnula teška drvena vrata. Oboje smo žmirkali da bismo se prilagodili tami u restoranu.

Mada sam se trudila da se usredsredim na razgovor tokom večere, odahnula sam kad smo ispratili prijatelje i kad nam se njihov taksi izgubio iz vida.

Džejson me je tada obuhvatio rukom oko struka. Naslonila sam se na njega, srećna što smo ponovo ostali sami. Poljubio me je u teme.

„Idemo li kući?“

„Idemo“, rekla sam i osmehnula mu se.

Znam da vam sve ovo sigurno zvuči zbunjajuće, budući da znate šta sam i s kim radila juče po podne, međutim, i pored toga što imam ljubavnika, moj i Džejsonov brak je stabilan i srećan.

Volim svog supruga. Oduvek sam ga volela. Još od onog jutra prve nedelje u studentskom domu, koje je osvanulo posle pijane žurke, na kojoj sam ga upoznala. Ne razmišljajući o mogućim posledicama, obula sam nove cipele s visokim potpeticama, tako da sam na kraju večeri završila nezgrapno hramljući zbog raskrvavljene pete. Sutradan ujutro, kad sam se onako mamurna izvukla iz kreveta i pošla ka

ženskom kupatilu da se istuširam, zapela sam za plavu kutiju koja je stajala u hodniku pred mojim vratima. U njoj su bili konzerva koka-kole, pakovanje flastera i poruka na kojoj je pisalo:

Za tvoj mamurluk. I za ranu na peti. Nadam se da ćemo se ponovo videti. DŽ

Počeli smo da se zabavljamo posle nekoliko dana. Bio mi je prvi ozbiljni momak, jedini muškarac kog sam ikad volela.

Sve do sada.

Teško mi je da objasnim kako sam se uopšte našla u ljubavnoj vezi s drugim muškarcem. Nisam mislila da bih ikada mogla da prevarim Džejsona. Međutim, jesam. I što je najgore, meni je stvarno bilo stalo do Kaluma, što je značilo da se naša veza nije svodila samo na puki seks.

S druge strane, ništa manje nisam volela ni svog supruga. Kako bih uopšte mogla? Boljeg ne bih našla ni da sam ga svećom tražila. Tako odanog, zgodnog i pouzdanog čoveka danas je stvarno teško pronaći.

On je oličenje dobrote i poštenja. On je sve ono što ja nisam. Ja sam lažljivica. I preljubnica. I istovremeno sam strasno zaljubljena u dvojicu.

TREĆE POGLAVLJE

„Probaj ovo.“

Kalum je pružio ruku preko kuhinjskog pulta, nudeći mi kašiku. Nagnula sam se prema njemu i probala sos koji je brižljivo pripremao već pola sata.

„Opa!“, uzvihnula sam. „Ovo je stvarno ukusno.“

„Zar ti nisam rekao da umem da kuvam?“

„Jesi. I sad mi je žao što ti nisam verovala.“

„U redu je“, rekao je šaljivim tonom. „Posle ćeš za kaznu klečati tri sekunde na kukuruzu.“

Nasmejala sam se njegovoj šali i pokušala da ga šljepnem kuhinjskom krpom, ali on se vešto izmakao i izbegao udarac.

„Siguran si da ti nije potrebna moja pomoć?“

„Samo sedi i opusti se“, odgovorio je. „Večera samo što nije gotova.“

„To mi neće teško pasti“, rekla sam i zatvorila laptop. Otkako sam stigla kod njega, pokušavala sam da napravim reviziju svojih najboljih nedeljnih fotografija, ali ni sada, kao ni svaki prethodni put, nisam uspevala da se koncentrišem na posao sve dok je on u mojoj blizini.

„U stvari, nešto ipak možeš da uradiš“, rekao je Kalum.

„Naravno. Samo reci“, odgovorila sam.

„Ovde postaje pretoplo. Otvori balkonska vrata, večeraćemo u salonu, gde će nam biti prijatnije.“

Dok smo uživali u savršeno pripremljenim jagnječim kotletima u sosu i hrskavom prženom krompiru, lica nam je hladio sveži prolećni povetarac. Tek što sam omazala hlebom poslednje ostatke sosa s tanjira, Kalumov telefon je snažno zavibriao. On ga je uzeo sa stola, a ja sam pokupila tanjire i odnela ih u kuhinju.

Dok sam prala sudove, osetila sam Kalumove ruke oko struka.

„Ostani“, šapnuo mi je na uho.

Osmeh mi je zamro na usnama.

„Molim?“, izgovorila sam u neverici.

„Nemoj da ideš kući. Ostani noćas ovde.“

Okrenula sam se licem prema njemu, očekujući da vidim kako mi nestašno namiguje, međutim, njegovo lice bilo je smrtno ozbiljno.

„Ovaj... stvarno ne znam. Čak i da zanemarimo sijaset drugih razloga zašto ne bih smela da ostanem, uključujući i onaj kako da objasnim Džejsonu gde sam bila, šta ćeš ti reći svojim telohraniteljima?“, rekla sam i pokazala prema vratima, istovremeno brišući ruke krpom, pritom potpuno zaboravivši na posuđe u sudoperi.

„Mogao bih da im dam slobodno večer“, rekao je. „Oni nisu zavtorski čuvari.“

„U redu, ali o ovome smo već razgovarali“, rekla sam. „Nisam ja smislila sva ova paranoična pravila.“

„Betani, koliko puta treba da ti ponovim da nije posredi paranoja?“

Uzdahnula sam i vratila se do stola da uzmem so i biber.

„Shvatam. Osećaš se loše zbog Kiti.“

Namrštila sam se od same pomisli na zanosnu plavokosu lepticu s kojom se Kalum viđao pre mene.

„Nije to samo loše predosećanje“, rekao je. „Nikad neću oprostiti sebi ono što joj se dogodilo. Osećam krivicu zbog toga što su se svi ustremili na nju. Ja sam nagovorio Kiti da prijavi policiji da je neko prati i šalje preteća pisma. Hteo sam samo da je zaštitim. Da mi je iko tada rekao da će upravo ta policija odati novinarima vest o našoj vezi, verovatno bih tog nekog nazvao paranoičnim. Ali to više nije paranoja, već realnost. Niko osim policije nije znao za nas dvoje. Samo dan posle obraćanja tom detektivu, Kitino ime osvanulo je u svim dnevnim novinama. I sama znaš kako su se tada svi okomili na nju i uništili joj život. Želeo sam nekako da joj pomognem, ali ona više nije želela ni da čuje za mene. Ne zameram joj zbog toga. Zbog mene je nastradala.“

Glas mu je podrhtavao, zbog čega sam se nervozno promeškolljila.

„Sad moram da živim s tom krivicom, ali sigurno neću dozvoliti da se to još jednom ponovi. Naročito ne tebi. Dovoljno je samo da negde procuri vest o nama, i svi će se ustremiti na tebe kao gladni psi. Zato te molim da me više ne nazivaš paranoičnim. U redu? Ne znaš kako

je to kad se ceo svet obruši na tebe. Ovaj bezbednosni sistem primenjujem samo zbog tebe. Radi tvoje sigurnosti.“

„Izvini“, rekla sam pokunjeno. „Stvarno mi je žao. Naravno da te razumem i iskreno cenim tvoju zabrinutost. Samo... ponekad mi sve ovo izgleda kao veliko opterećenje.“

„Znam da je tako“, rekao je. „Samo ne bih voleo da ikad smetneš s uma zbog čega moramo ovako da se ponašamo.“

„Neću. Obećavam. Ali i pored najbolje volje, zaista ne mogu da ostanem noćas. Moram da idem. Osim toga, zar nisi rekao da se Kler večeras vraća kući?“

„Jesam. Tako sam i ja mislio, sve dok jutros nisam dobio njenu poruku“, rekao je i posegao rukom za telefonom.

Pritisnuo je po ekranu nekoliko puta i zatim mi naglas pročitao tu poruku: „Dragi, ne vraćam se večeras. Još sam s Crvenim Ferarijem.“

„Ne vraća se zbog ferarija?“

„Ma nije to auto“, rekao je odmahnuvši glavom. „Crveni Ferrari je nadimak čoveka s kojim je Kler sada u Kaliforniji; ona mi nikad ne govori prava imena svojih ljubavnika. To naziva verodostojnim poricanjem, ili tako nekako. Prošlog meseca bila je s Levorukim Gitaristom. Inače, moja supruga mnogo voli muzičare.“

Gledala sam ga začuđeno, pokušavajući da odgonetnem da li se šali sa mnom ili govori istinu, međutim, na njegovom licu nije bilo ni traga osmehu niti su mu oči iskrile radošću.

„Kako to tebi ne smeta, Kalume? Mislim, zašto ste vas dvoje zajedno ako se oboje viđate s drugim ljudima? Kakav je uopšte to brak?“, upitala sam ga.

„Da nisi malo prestroga prema nama?“, odgovorio mi je tonom u kome se jasno osetila prikrivena ljutnja. „Po čemu si ti bolja? I ti si udata za Džejsona, pa ipak spavaš sa mnom. Ako ništa drugo, Kler i ja bar imamo toliko poštovanja jedno prema drugom da ne moramo da se pretvaramo da jesmo ono što nismo.“

Ćutala sam nekoliko trenutaka, trudeći se da pronađem prave reči.

„Poštovanje?“, konačno sam progovorila kad se on odmakao od mene nekoliko koraka i okrenuo mi leđa. „Tako vi to nazivate? Dakle, ako ona tebi prizna da te vara, onda je to sasvim u redu. Dobro,

a šta je s tobom? Ti njoj nisi rekao za nas dvoje. Kako onda to tebe čini poštenim?“

Kalum se naglo okrenuo prema meni. Izraz lica bio mu je skamenjen. Krenuo je prema meni i zaustavio se na nekoliko centimetara od mog lica, gledajući me pravo u oči, od čega me je podišla blaga jeza.

„Betani“, izgovorio je sporo, unoseći mi se u lice i ne odvajajući pogled od mojih očiju. „To kakav je Klerin i moj brak nema nikakve veze s tobom i ne tiče te se. Ona i ja se volimo, samo na način koji ti ne smatraš... prigodnim. Nas dvoje pronašli smo model koji nam oboma odgovara, ali to ne znači da treba da nas osuđuješ samo zato što se taj način ne uklapa u tvoje viđenje braka. Kler i ja jesmo iskreni jedno prema drugom. Tako smo se sporazumeli. Postavili smo granice. Dogovorili smo se kako će funkcionisati naš brak. Ako ona ne želi da zna s kim ja delim postelju, meni je to u redu i poštujem njenu odluku.“

Govorio je povišenim tonom, gestikulirajući namrštenog lica.

„A ti? Ti se ponašaš kao nevino devojčice koje nije imalo nameru ikoga da povredi, međutim, s druge strane, krajnje si dvolična. Nisi iskrena prema svom mužu. Stalno ga lažeš. Čekaš da ti život odredi putanju, umesto da sama odlučiš šta želiš i kojim pravcem hoćeš da se krećeš. Ako ne želiš da ja kritikujem tvoje postupke, onda nemoj ni ti moje. Nisi svetica i zato nemoj da izigravaš žrtvu niti da me osuđuješ. Ne želim to da slušam iz tvojih usta. Naročito ne pošto sam mislio da se nas dvoje dobro razumemo.“

Stajala sam nepomično, otvorenih usta, ne znajući šta da kažem. Posle kratke pauze, ponovo je progovorio, ali sada mnogo blažim tonom.

„Oboje smo grešni, Betani. Mislio sam da si to odavno prihvatila.“

Obrazi su mi goreli od silnog poniženja, kao i zbog toga što mi je očitao ovako oštru moralnu lekciju. Jedva sam se uzdržala da ne zaplačem. Najviše me je zabolelo to što mi se obratio onako ljutitim tonom. Htela sam da kažem nešto u svoju odbranu, ali znajući da neću uspeti da sročim ništa pametno, nastavila sam da ćutim, da se ne bih rasplakala. Ne, neću mu dozvoliti da me vidi kako plačem. Stegla sam zube i uspela da se savladam. Zatim sam se bez reči okrenula i pošla ka vratima, ubrzano trepćući kako bih zadržala suze.

„Stani, Betani! Čekaj...“, obratio mi se, ali ja sam već bila na pola puta do izlaza. Očekivala sam da će poći za mnom, međutim, jedini zvuk koji sam čula u tom trenutku bilo je ubrzano udaranje srca, koje mi je odzvanjalo u ušima. Prebacila sam tašnu preko ramena i nastavila da se krećem brzim koracima prema izlazu. Snažno sam povukla vrata prema sebi, očigledno nepotrebno, jer su bila programirana tako da se bešumno otvaraju, zatvaraju i sama zaključavaju.

Telohranitelj me nije ni pogledao. Samo je pritisnuo taster na zidu i zatim smo dugo stajali u mučnoj tišini. Kad je konačno zasijala zelena lampica, uspela sam samo kiselo da mu se nasmešim i uđem lift. Čim su se vrata u prizemlju otvorila, pohitala sam, oborene glave, preko predvorja i izašla napolje, u hladnjikavo kasno londonsko popodne.

Prešla sam ulicu i ušla u Kenzingtonski park. Suze su mi odjednom u mlazu potekle niz lice i počela sam da jecam. Bila sam u potpunom haosu, ali srećom, ovde me niko nije poznao; bila sam samo još jedna nesrećna ludača koja baulja ulicama. Niko me nije ni pogledao.

Nisam želela da naletim na grupe turista ili ljude koji u povratku s posla obično svrate u park da udahnu malo svežeg vazduha posle dana provedenog u zagušljivoj kancelariji. Htela sam da budem sama, daleko od njihovih veselih glasova, negde gde mogu na miru da ližem rane. Obrisala sam suze rukavom i odlučno krenula prema omiljenom mestu, cvetnoj bašti pored Memorijalnog kompleksa princu Albertu. Nikad mi neće biti jasno zašto sam volela tu depresivnu gotsku građevinu, koju je kraljica Viktorija podigla pokojnom suprugu. Izgledala je pre svega zlokobno, a nikako romantično.

Sela sam na praznu klupu zaklonjenu između dva žbuna ruža i počela da premotavam i analiziram Kalumove reči. Rekao mi je da sam dvolična i da ne znam šta hoću. Da sam neiskrena i lažljiva. Da glumim nevinašce. Svaka njegova reč odzvanjala mi je u glavi kao presuda praćena udaranjem sudijskog čekića. Bio je u pravu. Znala sam da jeste. Ali to ne znači da sam bila spremna da čujem ovu gorku istinu.

Svesna sam da se situacija u kojoj se sada nalazim nije tek tako *desila* – preljube se ne dešavaju same od sebe niti padaju s neba. Mi ih sami stvaramo, kao i sve ostalo u životu. Pa ipak, još mi nije bilo jasno

kako sam se iz srećnog braka najednom našla u zagrljaju drugog muškarca. Kako li sam se uopšte upustila u to?

Otkako sam postala Kalumova ljubavnica, stalno sam izbegavala da se suočim s odlukama koje sam neminovno morala da donesem. Potisnula sam savest u drugi plan i počela da se ponašam kao dete koje žudi za bombonama; s jedne strane, tražila sam pažnju drugog muškarca, a s druge, uporno poricala da ta savest uopšte postoji.

Ne, niko neće i ne može doneti tu odluku umesto mene, koliko god da sam želela da se to dogodi. Dobro znam šta bi trebalo da uradim. Naravno da znam. Pre svega, moram da raskinem s Kalumom. Onda treba da smognem snage da priznam Džejsonu tu prevaru, a zatim da ga na kolenima molim za oprostaj i da mu posle do kraja života dokazujem svoju ljubav. Ili, ako ne baš to, onda bar treba da prekinem vezu s Kalumom, pomolim se bogu da Džejson nikad ne sazna za nju i potom nastavim da živim kao da se ništa nije desilo. Uostalom, zar se uopšte može nazvati lošim ishodom to što bih nastavila da živim s mužem kog nikad nisam ni prestala da volim?

Pa ipak, uprkos tome što sam znala sve ovo, nisam mogla da podnesem da nikad više ne vidim Kaluma, da nikad više ne čujem njegove šale, da nikad više ne uživam u njegovoj duhovitosti i nežnim dodirima.

Priznajem da jesam zaljubljena u njega i da ne znam kako da poništim to osećanje.

I iskreno rečeno... ne znam da li to uopšte želim.

ČETVRTO POGLAVLJE

„Šta ima novo kod tebe? Nismo se videle sto godina“, rekla je Aleks i otpila gutljaj proseka.

Zapitala sam se šta bih uopšte mogla da odgovorim najboljoj prijateljici, koja trenutno sedi naspram mene, a da joj pritom ne odam svoju veliku tajnu.

„Ovaj, ništa naročito...“, počela sam. Bio je ovo više zaokružen iskaz nego početak neke rečenice.

„Sve je u redu? Dobro si?“

„Jeste. I jesam.“ Glasno sam izdahnula i potom gledala kako moj dah talasa ružičastu površinu koktela u čaši. Vešto sam izbegla Aleksin pogled. Predobro me je poznavala te stoga nisam smela da rizikujem da posumnja da joj nisam rekla celu istinu. „Dobro, Džejson i ja..“

„Među vama je sve u redu?“

„Valjda je. Mislim...“

„Šta ti je ta bitanga uradila?“, prekinula me je i smesta se prebacila na zaštitničko-napadački stav, u kome se, inače, najbolje osećala. „Ako te je Džejson prevario, skратиću ga za glavu!“, prodrala se i lupila rukom o šank, čime je privukla namrgođene poglede dvoje mladih pored nas, kojima je ovo, očigledno, bio prvi sastanak.

„Ne, ne.“ Usiljeno sam se nasmejala, jednako postidena i počastvo-vana Aleksinom žestokom reakcijom. „Nije reč o tome. Nego, znaš... Brak ponekad ume da bude pomalo... sputavajući.“

Nisam je slagala. Ali nisam bila ni iskrena. Kako bih i mogla biti kad nisam uspevala da složim svoje uzburkane emocije u logično povezanu misao. Bilo bi nemoguće sve to objasniti Aleks a da joj pritom ne spomenem i ljubavnu aferu.

„Betani“, obratila mi se ona mnogo tišim i smirenijim tonom, „ti i Džejson ste savršeni par. Volite se i ti to dobro znaš. Mislim da trenutno samo prolaziš kroz lošu fazu. Koliko ste vas dvoje u braku?“

„Još malo pa će biti punih sedam godina“, rekla sam i iskapila piće.

„Pa da! U tome je stvar! Sedma godina je uvek krizna“, ponosno je zaključila Aleks, što je bila prilično samouverena izjava za nekog ko nije imao nikakvog iskustva s dugotrajnim vezama.

Konobar je prišao i spustio tanjirić s čipsom između nas, otvoreno odmeravajući Aleks pogledom. Ona je uvek koristila vitko izvajano telo kao moćno oružje, pa je namignula mišićavom mladiću i ubacila čips u usta, uspevajući da pretvori čin običnog žvakanja u izazovnu ljubavnu predigru. Kad se udaljio, ponovo je usmerila pažnju ka meni, potegnuvši poveći gutljaj iz čaše.

„Verovatno si u pravu“, slagala sam umaćući čips u posudicu s kečapom. „Kad sam rekla da brak ume da bude sputavajući, time sam mislila da, eto, kad vidim tebe kako se stalno zabavljaš, izlaziš s momcima i menjaš ih kao čarape... Znaš, ja to nikad nisam radila. Džejson je prvi i jedini muškarac s kojim sam ikad bila. Valjda je to tako kod svih žena koje se udaju za svoju prvu ljubav. Imam osećaj kao da sam negde usput propustila svu tu ležernost i slobodu koju imate vi neudate žene.“

„Pobogu, Betani!“, izgovorila je ona dramatičnim tonom. „Trava uvek izgleda zelenije u tuđem dvorištu, zar ne? Ali nije tako. Ja bih i te kako volela da sam udata. Česti izlasci i žurke ne donose ništa naročito. Ozbiljno ti kažem. Pre svega, seks obično nije nikakav jer smo oboje pijani. I uopšte se ne osećam dobro sledećeg jutra. Štaviše, obično se budim s kajanjem. Mislim, ponekad ume da bude zabavno, ali radije bih bila na tvom mestu. Moji jajnici će usahnuti pre nego što pronađem stalnog dečka.“

„Da, valjda je tako. Kako mi se čini, obe smo u istom sosu. Tvoji jajnici pretvaraju se u kajganu, a ja se osećam kao da sam u zamci; volela bih da sam na tvom mestu, a ti na mom. Nismo se baš proslavile, zar ne? Nego, hajde da zaboravimo sve to i utopimo tugu u alkoholu. Dobro bi mi došlo malo uzbuđenja.“

Uzbuđenja ili bekstva... svejedno. Razlika je samo u izboru reči. Kakogod, želela sam da bar na jedno veče zaboravim na sebe, i što je još važnije, na Kaluma, što se ne bi desilo da sam ostala kod kuće. Džejson je imao ideju da zajedno pripremimo večeru, ali meni je više prijalo da provedem veče s Aleks.